

[Indenrigs- og boligministeren.]

acceptere 1950-niveauet som udgangspunkt for huslejefastsættelsen i nybyggeriet, idet han mente, at en fastholdelse af dette niveau ville medføre en altfor stærk belastning for statskassen. Heroverfor ønsker jeg blot at fremhæve, at det har været regeringens ønske at finde frem til et huslejeniveau, der kan bæres af de jævne indtægtsklasser, og vi mener, at netop 1950-niveauet opfylder dette formål. Hertil kommer, at man ved en fastlæggelse af huslejen i nybyggeriet på et højere niveau vil komme til at forøge spændingen mellem lejen i nyt og gammelt byggeri, medmindre det ærede medlem sigter på at foreslå en yderligere forhøjelse af huslejen i den gamle boligmasse.

Til min højtærede forgænger i embedet, det ærede medlem hr. Aksel Møller, der i sit indlæg holdt sig til de store linier i forslaget, vil jeg gerne sige følgende. Det ærede medlem optræder jo altid og i særdeleshed, når det drejer sig om en diskussion med mig, med et meget venligt ansigt og med en ypperlig form, og det skulle jeg ikke beklage mig over, når det ikke var forenet med, hvad jeg vil kalde en lidt overdreven kritik af dette forslag, når man tager i betragtning, at det ærede medlem selv har siddet som boligminister i tre år og ikke i den tid virkelig grundigt har gjort forsøg på at klare disse problemer. Der er dog en ting, som jeg synes det ærede medlem skulle være taknemlig for, og det er, at han arvede en administration, et ministerium, som indeholder sådanne kræfter, sådanne muligheder, at man, når man vil spille på dem, udmærket godt kan få noget frem, som er værd at behandle. Jeg ved godt, at det ærede medlem tidligere har sagt, at mod slutningen af det ærede medlems minister-tid — det var noget i den retning — vidste det ærede medlem så nogenlunde, hvad der skulle ske, men desværre blev han forhindret i at udføre sine planer, da regerings-skiftet kom. Jeg mener derfor stadig, at det ærede medlem kunne have været lidt mere tilbageholdende med hensyn til at dissekere det forslag, som ligger på tingets bord, og som i hvert fald er et velment forsøg på at give dette høje ting mulighed for gennem de forhandlinger, der skal føres, at

finde frem til en holdbar ordning for hele bolig- og byggeområdet.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller mener, at vi ved at strække vor etapevise lejeforhøjelse over 6 år og ved at vente med den endelige frigivelse til 1963 har valgt en altfor lang afviklingstid, og han mener navnlig, at dette vil bringe nybyggeriet i vanskeligheder. Det ærede medlems synspunkt synes at være dette, at boligbehovet vil være mættet, længe før tilpasningen af lejen i den gamle boligmasse vil være gennemført, og at nybyggeriet med de store lempelser, jeg i forslaget regner med, vil komme til at konkurrere med den gamle boligmasses lavere huslejeniveau. Det vil naturligvis altid bero på et skøn, hvornår bolig manglen kan ventes afhjulpet, og her kan mit skøn forsåvidt være lige så rigtigt som det ærede medlems. Det er i alt fald min overbevisning, at der endnu vil gå et stykke tid, inden det lykkes os at overvinde bolig manglen, og at den risiko, det ærede medlem i så henseende taler om, næppe er særlig stor.

Det ærede medlem nærede samme skepsis som det ærede medlem hr. Lorentzen med hensyn til, om man kan forvente et prisfald. Jeg har allerede i mine bemærkninger til det ærede medlem hr. Lorentzen givet udtryk for mine synspunkter på dette område. Jeg takker naturligvis det ærede medlem hr. Aksel Møller for det gode råd om at opgive 1950-niveauet som den tap, hvorom hele vor boligpolitik bør dreje sig; men som jeg før gav udtryk for, betragter vi hele denne målsætning som noget ganske centralt i vor boligpolitik.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller henedte opmærksomheden på, at der forsåvidt ikke var nogen logisk sammenhæng mellem forslaget om en yderligere nedbringelse af huslejeniveauet og den omstændighed, at boligdepartementet er ved at drukne i nye låneansøgninger. Heri kan jeg slet ikke være enig med det ærede medlem. Det store antal sager er jo i mindre grad udtryk for, at lånevilkårene er for gunstige, end de er udtryk for, at der fortsat er et meget stort boligbehov, og at der fra alle sider presses på for at tilfredsstille det. Man løser jo ikke boligproblemet ved at gøre lånevilkårene så dårlige, at man standser tilgangen af låne-